

Bona tarda a tothom. En primer lloc, agrair-vos la vostra assistència, i un especial agraïment a La Llar del Llibre per acollir aquest esdeveniment, la presentació a Sabadell de l'última obra d'en Jordi Corominas "Entre els déus i el no-res".

Per tots aquells que encara no coneixeu en Jordi –i més enllà del seu vessant acadèmic- us diré que és un apassionat de la vida, passió que té la virtut de contagiar a tots els que tenim el privilegi de considerar-nos amics seus.

A manera de bio-resum, en Jordi va néixer a Balsareny pels volts de 1961. És doctor en filosofia i professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona. A més de a casa nostra, ha desenvolupat la seva activitat a la Universidad Centroamericana, a Nicaragua i El Salvador. És codirector de la revista Perifèria i un estudiós del pensament de Xavier Zubiri, de qui ha escrit diversos llibres. La dilatada obra literària de l'autor abasta gèneres que van des de la filosofia a la novel·la negra. O sigui que en Jordi, igual un dia et fa un discurs i pot assassinar-te al següent!

I ara em permetreu un comentari fora de context: Quan en Jordi em va dir "M'has de fer la presentació del llibre a Sabadell", vaig pensar "Aquest home té alguna cosa en contra meua. A un amic no se li fa això!". M'explico: jo no tinc coneixements de literatura ni filosofia. Vinc del món de l'economia, de la racionalitat, les certeses, allà on l'empirisme té poca cabuda. Em donen calfreds si algú em parla de fe, dogmes i ritus. Voleu que amb aquestes credencials poc puc aportar a un acte com el d'avui i més davant d'un públic tan selecte i entès.

Anava pensant com sortir-me, quan vaig recordar que a la presentació a Andorra la Vella, al final del col·loqui, una noia se't va apropar i et va dir: "He llegit el teu llibre a la recerca de respostes i m'he trobat que ara tinc més preguntes". Quines preguntes podrien ser aquelles? Allò va fer que tingués més interès a llegir el llibre.

Per resumir-ho, us diré que l'autor defineix aquesta obra com un mapamundi a gran escala per orientar-nos i ordenar la complexitat d'alguns dels camins més transitats de la humanitat. I com ho fa? Ens embarca en un viatge i ens guia a través dels temps, des de les simbologies de la prehistòria fins a les sofisticacions de les cultures de la modernitat. Però el fet diferencial és la manera com l'autor s'apropa a les diferents creences. Ho fa des de l'empatia. Sense dogmes ni proselitismes. I que passa quan t'apropes a algú des de l'empatia i sense prejudicis? Doncs que es fa més fàcil que et reveli els seus secrets, les seves essències. Això és –en la meua opinió- el que en Jordi aconsegueix en el llibre. A més, veurem que el text està salpebrat d'articles i escrits de diversos pensadors, que complementen els conceptes que l'autor va exposant de manera didàctica i amena, però també erudita i profunda quan s'acosta a les essències.

I així. En acabar de llegir el llibre, les preguntes van anar sorgint. Aquelles preguntes... :

És possible que creients, ateu, agnòstics o indiferents, tinguem més punts en comú del que ens pensàvem?

Ens aferrem obstinadament a les creences per por a perdre la nostra identitat?

És realment la tribu (digueu-li tribu, país, confessió o grup) un refugi segur per les nostres incerteses?

Són alliberadores les creences o són una camisa de força?

I si no es tractés només d'això? I com suggereix l'autor –llegeixo textualment- "El que cal és buscar una espiritualitat originària, la que ens manté en la sorpresa d'aquest broll de vida que són els actes humans".

Sorpresa? Llavors hi ha una relació entre les creences i les emocions.

No fa gaire, algú em va dir que la neurociència acaba de descobrir que la capacitat d'aprenentatge i la que gestiona les emocions, s'ubiquen en el mateix lloc del cervell.

I ja per finalitzar, més enllà d'un mapa i un manual de creences erudit i enciclopèdic –que ho és- l'autor ens presenta una proposta de reflexió. Ens pregunta si volem ser cercadors o sedentaris.

Enmig d'aquesta cultura de la comoditat, d'adoradors dels déus de les xarxes i de feligresos Premium de quota mensual, resulta que en Jordi ha parit aquesta petita joia que –m'atreveixo a dir- ens recorda d'on venim i en certa manera ens parla de qui som. Potser ens anima a fer que -com ell- ens convertim també en cercadors.